

Sygn. akt IV KO 117/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie z zażaleń **D. B.** i pełnomocnika D. B.
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w C.
z dnia 27 maja 2019 r., sygn. akt PR 1 Ds. (...),
o odmowie wszczęcia śledztwa
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 23 października 2019 r.
wniosku Sądu Rejonowego w C. z dnia 10 września 2019 r.,
sygn. akt II Kp (...)
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

**przekazać powyższą sprawę do rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w R..**

UZASADNIENIE

W dniu 18 marca 2019 r. D.B. sporządził pismo, w którym wskazywał m.in., że prokurator Prokuratury Rejonowej w C. i sędzia Sądu Rejonowego w C. prowadzili krzywdząco, nierzetelnie i sprzecznie z przepisami i na zasadzie koleżeństwa postępowanie w sprawie II K (...). Pismo to zostało potraktowane jako zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa.

Postanowieniem z dnia 27 maja 2019 r., sygn. akt PR 1 Ds. (...), prokurator Prokuratury Rejonowej w C. odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków w nieustalonym okresie czasu przez

nieustalonego funkcjonariusza publicznego prowadzącego, nadzorującego postępowanie przygotowawcze lub orzekającego w postępowaniu sądowym dotyczącym sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy w C. pod sygn. akt II K (...) działającego na szkodę interesu prywatnego D.B., tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. – wobec stwierdzenia, że brak jest danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa (art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.).

Od powyższego postanowienia zażalenia wywiedli D.B. oraz jego pełnomocnik.

Do zażalenia D.B. dołączył pismo datowane na dzień 21 maja 2019 r., a skierowane do Prokuratury Rejonowej w O. , w którym podniósł, że jego pismo z dnia 18 marca 2019 r. dotyczy nie tylko zachowań wskazanego wcześniej prokuratora Prokuratury Rejonowej w C., ale również innych urzędników wymiaru sprawiedliwości, w tym m.in. innego prokuratora Prokuratury Rejonowej w C., sędziów Sądu Rejonowego w C., a także sędziów Sądu Okręgowego w K..

Sąd Rejonowy w C., postanowieniem z dnia 10 września 2019 r., sygn. akt II Kp (...), zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie tej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu swojego wystąpienia Sąd Rejonowy wskazał, że przekazanie sprawy ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości jest w tym przypadku uzasadnione faktem, iż skarżący dopatruje się realizacji znamion przestępstwa w zachowaniach sędziów Sądu Rejonowego w C. oraz prokuratorów Prokuratury Rejonowej w C., którzy z racji relacji zawodowych są dobrze znani sędziom tutejszego sądu.

Organ wnioskujący, powołując się na judykaty Sądu Najwyższego, zauważył, że okolicznościami uzasadniającymi przekazanie sprawy innemu sądowi na podstawie art. 37 k.p.k. są m.in. sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę wyrokowania lub stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania danej sprawy w sposób w pełni obiektywny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w C. zasługiwał na uwzględnienie. Nie ulega wątpliwości, że konfiguracja osobisto - zawodowych powiązań osób, których zachowań dotyczyło złożone przez D.B. zawiadomienie o przestępstwie, z sądem miejscowo właściwym, wymaga, by - ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości

- sprawę rozpoznał inny równorzędny sąd. Tylko takie posunięcie jest w stanie zagwarantować przeprowadzenie postępowania w sposób wolny od podejrzeń co do braku bezstronności sędziów orzekających w sprawie, a które to podejrzenia mogłaby wywołać już sama tylko świadomości istnienia wskazanych wyżej powiązań.

Przekazanie sprawy innemu sądowi do jej rozpoznania jest również niezbędne do wywołania u zewnętrznych obserwatorów przedmiotowego procesu przekonania, że wymiar sprawiedliwości realizuje swoje konstytucyjne funkcje w sposób prawidłowy i w pełni niezawisły (por. postanowienie SN z dnia 14 lipca 2010 r., sygn. akt V KO 66/10, OSNwSK 2010, z. 1, poz. 1451). Podkreślenia wymaga, że zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem przekazanie sprawy z uwagi na „dobro wymiaru sprawiedliwości” uzasadnione jest m.in. wtedy, gdy rozstrzygnięciu w postępowaniu sądowym, w trybie art. 306 k.p.k., podlega kwestia zasadności odmowy wszczęcia postępowania karnego o czyn, który w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa przypisano sędziemu sądu właściwego do rozpoznania sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2008 r., sygn. akt III KO 30/08, OSNwSK 2008, z. 1, poz. 1097).

Uwzględniając powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

as